

El Diacrític | | Actualitzat el 27/09/2017 a les 18:07

?L'1-O, alguns anarquismes i el moment de Catalunya

«Alguns ens referíem a l'alliberament nacional i en parlàvem sovint, mentre els 'capellans' de l'ortodòxia anarquista (sí, també n'hi ha) afirmaven que érem productes petitburgesos i que no sabem de què parlàvem» | «Arribats al cap del carrer, queda ben clar que aquesta mobilització d'ara i aquí, li pesi a qui li pesi, no és producte d'una burgesia que ha decidit enviar el poble treballador a fer-li la feina bruta de construir un nou estat més dominador que l'actual»



La setmana passada, mentre presentava *Visca la Terra i visca l'Anarquia* al Camp de l'Arpa, amb companys autors d'*Anarquisme i alliberament nacional* i *Per canviar-ho tot* en un acte-debat organitzat per l'Oca Negra, una noia feia una reflexió que fa dies que em fa pensar. Deia ella que es trobava com un estruç que havia viscut els darrers anys amb el cap sota terra, que com a anarquista havia participat en multitud de mobilitzacions i lluites però que la lluita nacional intentava no mirar-la ni veure-la per no preguntar-se coses i, sobretot, arribat l'actual moment, per no contestar-se què calia fer. Afegia, però, que tenia ben clar que calia treure el cap del terra i posicionar-se al costat del seu poble i del dret que aquest té a decidir-ho tot.

I així és i així ha estat. Hi ha hagut col·lectius i individualitats anarquistes que des de fa dècades defensàvem i defensem que la lluita nacional és una lluita que té a veure amb les llibertàries tant com qualsevol altra però, a més, aquesta pot arribar a tenir la potència necessària per aconseguir dissoldre poders que ens ofeguen com a persones dia sí i dia també, si hi som? De la mateixa manera que una lluita nacional deixada en mans de la dreta i dels amos, vells o nous, pot esdevenir pur feixisme si opta per patriotisme i estén l'odi. Gràcies, però, a l'esquerra independentista i l'independentisme d'esquerres als Països Catalans el fantasma identitari s'ha mantingut allunyat de l'independentisme català general.

Alguns ens referíem a l'alliberament nacional i en parlàvem sovint, mentre els *capellans* de l'ortodòxia anarquista (sí, també n'hi ha) afirmaven que érem productes petitburgesos i que no sabíem de què parlàvem, que mai l'anarquisme havia participat en les lluites d'alliberament nacional. Oblidaven la defensa de l'alliberament dels pobles eslaus davant de l'Imperi Rus que feia Bakunin, la Ucraïna de Makhno, el juliol del 36 aquí, Chiapas, el Kurdistan i molt més. Els *capellans*, la majoria dels casos, tenien i tenen ben clar que el seu lloc al món és Espanya, malgrat ho neguen de forma explícita, i altres defugen qualsevol lloc seu en el món; els darrers, però, són pocs i no exerceixen la capellanesca feina.

Ara i aquí, també, alguns ens dediquem a explicar que aquestes falses afirmacions que diuen que «això és una mobilització burgesa», o que «els anarquistes no podem participar en un moviment que només vol acabar creant un nou estat», o que «no volem més fronteres» poc tenen a veure amb les lluites nacionals que defensem des de l'anarquisme i com a part d'ell. Durant anys, hem tret la pols a Cels Gomis, Lluнас, Seguí, *La Tramontana*, Cortiella, Guanyavents, Mas-Gomery, Fàbregas, el Col·lectiu I cària o Recerca Autònoma. Ens hem dedicat a esperonar Negres Tempestes, els blocs negres, Catarko i qualsevol que entengués que la lluita d'alliberament nacional pot ser també una lluita llibertària. I, malgrat *capellans*, *bisbes* i *marquesos*, continuem aquí.

Perquè, arribats al cap del carrer, queda ben clar que aquesta mobilització d'ara i aquí, li pesi a qui li pesi, no és producte d'una burgesia que ha decidit enviar el poble treballador a fer-li la feina bruta de construir un nou estat més dominador que l'actual. La mobilització que estem vivint és conseqüència de milers, desenes de milers, centenars de milers, i milions de persones que han decidit dir prou i han passat a mobilitzar-se. I ja em disculpareu però només les classes populars, i sobretot la treballadora, tenim tants membres?

La cosa, és clar, ha canviat. En els darrers dies i setmanes hem vist com des de molt diverses sensibilitats anarquistes no deixaven d'aparèixer textos a favor del referèndum, de l'autodeterminació anant més enllà del referèndum i contra l'actual repressió de l'estat i la reculada de drets. Només al voltant del 9-N havíem assistit a una proliferació de textos i preses de posicions com aquesta i crec que és i serà molt positiu que les llibertàries opinem sobre aquest moment. Hem tingut textos i comunicats d'Embat, de la Federació Anarquista de Catalunya, d'ateneus i col·lectius diversos, de les diverses CNT i de la CGT confederal, de Catalunya i de moltes federacions, sindicats i seccions sindicals. Són textos que obren portes diverses i tenen mirades allunyades en molts casos de les que normalment els mitjans catalunyesos fan córrer, alhora que entre ells són coincidents en temes bàsics com la no acceptació de la dominació.

No cal dir que a cada una de les mobilitzacions de les darreres setmanes hi ha anarquistes, només faltaria. Alguns hi són fent munt i d'altres a primera fila, defensant seus de partits fins i tot o organitzant les respostes al carrer, anarquistes i gent del 15M malgrat alguns patrioters demanen on són els que hi són des del primer dia. I aquesta és la força d'aquest moviment, que més enllà de les preses de posició sense solta i volta a què estem acostumats en els temes referents a la lluita nacional quan aquesta ha esdevingut part de les lluites de carrer la presència de qui sempre hi ha estat, de mil formes diverses i ara prioritant l'acció directa no violenta, també hi és. Hi érem, hi som i hi serem. No totes ni tots, és clar, però tampoc cal. Que cadascú es faci amo dels seus propis actes i esdevingui, si li ve de gust -a mi m'hi ve més que mai- subjecte col·lectiu entestat a canviar-ho tot i no delegar el poder que tenim com a persones que ens volem lliures.